

"Lumen Gentium" kezdetű dogmatikus konstitúció

Részlet a II. Vatikáni Zsinat
Lumen Gentium kezdetű
dogmatikus konstitúciójából (5.
fejezet, 41. és 42. sz.), amely az
életszentségre való egyetemes
meghívásról szól. Ezen üzenet
terjesztésén fáradozik az Opus
Dei.

2007.03.19.

*Az életszentség lényege mindig
ugyanaz 41. A különböző*

életformákban és hivatásokban ugyanazt a szentséget munkálja mindenki, akiket Isten Lelke vezérel, az Atya szavának engedelmeskedve és az Atyát lélekben és igazságban imádva követik a szegény, alázatos és a keresztyét hordozó Krisztust, hogy az Ő dicsőségében is részesülhessenek. De mindegyiküknek saját adományaik és kegyelmeik szerint tétovázás nélkül kell járnia az élő hit útján, mely fölébreszti a reményt és a szeretet által tevékeny.

A legfőbb és örök papnak, lelkünk pásztorának és püspökének példája szerint elsősorban Krisztus nyája pásztorainak kell szentül és örömmel, alázatosan és bátran végezniük szolgálatukat, amit ha megtesznek, szolgálatuk számukra a megszentelés nagyszerű eszköze lesz. Akik a papi rend teljességére vannak kiválasztva, szentségi kegyelmet kapnak ahhoz, hogy imádkozva,

áldozatot bemutatva, az ígét hirdetve, s a püspöki gondoskodás és szolgálat minden formájával gyakorolják a lelkipásztori szeretet tökéletes hivatalát;cxxv ne féljenek akár életüket is odaadni juhaikért, és mint a nyáj mintaképei (vö. 1Pt 5,3) az Egyházat saját példájukkal is vezessék napról napra nagyobb életszentségre.

A püspökökhöz hasonlóan az áldozópapok – akik a püspöki rend lelki koszorúját alkotják,cxxvi s Krisztus, az örök és egyetlen közvetítő által részesednek a püspöki szolgálat kegyelméből – a feladatukban való mindennapos szolgálatukkal gyarapodjanak Isten és a felebarát szeretetében, tartsák fenn a papi közösség kötelékét, bővelkedjenek minden lelki jóban, és mindenki előtt Isten élő tanúi legyenek.cxxvii Kövessék azokat a papokat, akik a századok folyamán gyakran igénytelen és rejtett

szolgálatban is az életszentség ragyogó mintaképét hagyták hátra. Az ő dicséretük ma is hangzik Isten Egyházában. A papok saját népükért és Isten egész népéért hivatalból könyörögve és bemutatván az áldozatot, megismerve, amit tesznek, és követve, amit cselekszenek, cxxviii ne riadjanak vissza az apostoli gondok, veszedelmek és viszontagságok miatt, épp ellenkezőleg, egyre emelkedjenek a szentségben, a gyakori elmélkedéssel táplálva és éltetve tevékenységüket Isten Egyházának örömére. Az áldozópapok valamennyien, s főleg azok, akiket fölszentelésük jogcímén egyházmegyés papoknak hívnak, tartsák emlékezetükben, hogy mennyire előre viszi megszentelődésüket a püspökukhöz való hűséges ragaszkodás és a vele való nagylelkű együttműködés.

A legfőbb pap küldetésének és kegyelmének sajátos módon részesei

az egyházi rend alacsonyabb fokán
szolgálók, elsősorban a diákonusok,
akiknek mint Krisztus és az Egyház
misztériumai szolgálóinakcxxx
minden bűnös szokástól tisztán kell
őrizniük magukat, s törekedniük kell
arra, hogy elnyerjék Isten tetszését és
minden jót megtegyenek az emberek
színe előtt (1Tim 3,8--10.12,13). A
klerikusok, akiket az Úr meghívott és
a maga számára elkülönített, s a
pásztorok felügyelete alatt készülnek
a szolgák feladataira, alakítsák
elméjüket és szívüket e nagyszerű
kiválasztottsághoz fáradhatatlan
imádsággal, lángoló szeretettel, csak
arra gondolva, ami igaz, igazságos és
dicséretre méltó, s mindent az Isten
dicsőségére és tiszteletére
cselekedvén. Hozzájuk csatlakoznak
azok az Istentől kiválasztott világi
hívek, akiket a püspök hív meg, hogy
teljesen az apostoli munkának
szenteljék magukat, s nagyon
eredményesen dolgoznak az Úr
szántóföldjén.cxxx

A keresztény hitvestársaknak és szülőknek pedig a saját útjukat járva hűséges szeretettel kell egymást támogatniuk a kegyelemben életük végéig, s az Istentől szeretettel elfogadott gyermekeket a keresztény tanítással és az evangéliumi erényekkel kell betölteniük. Így adnak példát mindenkinek a fáradhatatlan és nagylelkű szeretetre, így építik a szeretetteljes testvériséget, s így lesznek tanúi és munkatársai az Anyaszentegyház termékenységének, annak a szeretetnek jeleiként és részeseiként, mellyel Krisztus szerette menyasszonyát és adta önmagát érte.cxxxi

Hasonló jó példát adnak, noha más módon az özvegyek és azok, akik nem lépnek házasságra; az Egyházban ők is nagy mértékben gyarapíthatják az életszentséget és az apostoli buzgóságot. Azok pedig, akik gyakran kemény munkát végeznek,

az emberi munkával ne csak
önmagukat tökéletesítsék, ne csak
polgártársaikat segítsék s emeljék
magasabb szintre az egész
társadalmat és a teremtetést, hanem
tevékeny szeretettel kövessék
Krisztust is -- aki saját kezével
dolgozott, s az Atyával együtt most is
valamennyiünk üdvösségén
munkálkodik --, azáltal, hogy
örvendeznek a reményben, egymás
terhét hordozzák, s mindennapi
munkájukkal mint apostolok is egyre
magasabb életszentségre jutnak.

Különösképpen érezzék magukat
egynek a világ üdvösségéért
szenvedő Krisztussal azok, akiket
szegénység, gyöngeség, betegség vagy
bármilyen nyomorúság szorongat,
vagy üldözést szenvednek az
igazságért, akiket az Úr boldognak
hirdetett az evangéliumban, s kiket
"a minden kegyelem Istene, aki
Krisztusban örök dicsőségre hívott
meg minket, rövid szenvedés után

maga tesz tökéletessé, erősít és szilárdít meg." (1Pt 5,10).

Tehát minden Krisztus-hívő életének állapota, feladatai és körülményei által napról napra jobban megszentelődik, ha hittel fogad el mindent a Mennyei Atya kezéből, és együttműködik az isteni akarattal, úgy, hogy a földi élet szolgálatával mindenkinek nyilvánvalóvá teszi azt a szeretetet, mellyel Isten szereti a világot.

Az életszentség útjai és eszközei

42. Istenben marad, és Isten őbenne" (1Jn 4,16). Isten pedig a szeretetét szívünkbe árasztotta a nekünk adott Szentlélek által (vö. Róm 5,5); így tehát az első és legfontosabb ajándék a szeretet, mellyel Istent mindenekfölött, a felebarátot pedig Őmiatta szeretjük. Annak érdekében, hogy a szeretet a lélekben jó magként felnövekedjen és teremjen, minden hívőnek szívesen kell hallgatnia Isten

igéjét és a kegyelem segítségével meg kell tennie Isten akaratát; a szentségekben, főleg az Eucharishtiában és a szent cselekményekben gyakran részt kell vennie, imádkoznia kell és állandóan gyakorolnia kell az önmegtagadást, a hathatós felebaráti szeretetet és az erényeket. A szeretet ugyanis, mint a tökéletesség köteléke és a törvény tökéletes teljesítése (vö. *Kol 3,14; Róm 13,10*) uralja, eltölti lélekkel és célba viszi a megszentelődés minden eszközét.cxxxii Ezért az Isten és a felebarát iránti szeretet pecsételi meg Krisztus minden igazi tanítványát.

Mivel Jézus, az Isten Fia, azzal nyilatkoztatta ki a szeretetét, hogy életét adta értünk, senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja Érte és testvéreiért (vö. *1Jn 3,16; Jn 15,13*). Már az első időktől fogva voltak -- és mindig is lesznek -- keresztények, akik arra kaptak meghívást, hogy a szeretetről ezen a

legkiválóbb módon tanúskodjanak a nagy nyilvánosság, de különösképpen az üldözők előtt. A vértanúságot tehát -- mellyel a tanítvány hasonlónak válik a Mesterhez, aki a világ üdvösségeért szabadon fogadta a halált, és a vérontásban olyan lesz, mint Ő -- az Egyház a legnagyobb ajándéknak és a szeretet legnagyobb próbájának tekinti. Keveseknek adatik meg, de mindenkinek készen kell lennie arra, hogy megvallja Krisztust az emberek előtt, s Őt az Egyház történelméből soha nem hiányzó üldözések közepette kövesse a keresztúton.

Az Egyház szentségét különleges módon elősegíti több tanács, melyeket az Úr az evangéliumban javasolt tanítványainak.cxxxiii Ezek közül kimagaslik az isteni kegyelemnek az a drága ajándéka, melyet az Atya némelyeknek megad (vö. Mt 19,11; 1Kor 7,7), tudniillik hogy szüzességben, illetve

cölibátusban élve könnyebben tudják osztatlan szívvel csak Istennek szentelni magukat (vö. *1Kor 7,32--34*).cxxxiv Ezt a mennyek országaért vállalt tökéletes önmegtartóztatást az Egyház mindenkor különös tiszteletben tartotta, mint a szeretet jelét és ösztökéjét, s a lelki termékenységnek egy egészen sajátos forrását e világban.

Az Egyház gondol az Apostol intelmére is, aki szeretetre buzdítva híveit, sürgeti, hogy ugyanaz a lelkület legyen bennük, mely Krisztus Jézusban volt, aki "szolgai alakot öltött, kiüresítette magát ... engedelmes lett mindhalálig" (*Fil 2,7--8*), s értünk, "noha gazdag volt, szegénnyé lett" (*2Kor 8,9*). Mivel a tanítványoknak mindig utánozniuk kell Krisztus szeretetét és alázatosságát, és tanúságot kell tenniük róla, az Anyaszentegyház örül annak, hogy gyermekei között

vannak olyan férfiak és nők, akik szorosabban követik és világosabban mutatják be az Üdvözítő önkiüresítését, Isten gyermekeinek szabadságával vállalva a szegénységet és lemondva saját akaratukról: ők ugyanis a tökéletesség dolgában Isten kedvéért a parancsolatok mértékén túl alávetik magukat egy másik embernek, hogy az engedelmes Krisztushoz hasonlóbbá váljanak.cxxxv

Így tehát minden Krisztus-hívó meghívást kap az életszentségre és saját állapotának tökéletességére, s ezeket köteles is elérni.

Valamennyien ügyeljenek tehát arra, hogy jól irányítsák törekvésüket, nehogy a világ dolgainak használata és a gazdagsághoz való ragaszkodás -- mely ellenkezik az evangéliumi szegénység szellemével -- megakadályozza őket a tökéletes szeretet elérésében, miként az

Apostol figyelmeztet: akik használják
e világot, ne tapadjanak hozzá, mert
ez a világ elmúlik (vö. *1Kor 7,31 a
görögben*).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/lumen-gentium-kezdetu-
dogmatikus-konstitucio/](https://opusdei.org/hu-hu/article/lumen-gentium-kezdetu-dogmatikus-konstitucio/) (2026.03.16.)